

att vi hafve ett gemensamt fädernesland, alldenstund Nordens anda är den gamla folkfadren i alla tre rikena; men borgerligt taladt har dock hvar stam sitt, och hjertligt taladt hafve vi ett trefaldigt moderssköte, hvarest modersmålet och allt, hvad som i kärlek innerligast förenar oss med våra närmaste fränder, måste full rättvisa vederfaras. Genom fosterbrödralaget miste vi alltså ingenting, som är värdt att ega; men vinne deremot mycket, som vi aldrig med uteslutande egenkärlek och hätsk afund, utan blott i vänlig gemensamhet och i ädel täflan, kunne komma i besittning af. Gemensamhetsandan är den, hvilken måste besjå oss, lika så mycket för att hvarje stam skall kunna rätt utveckla och begagna det, som är den egendommeligt, som för att våra afundsmän, när de, i andeligt eller timligt afseende, utmana Norden till kamp, öfverallt må finna för sig ett krönt hufvud, som sitter fast i sadeln.

"Jag har således nu den äran att föreslå folkelighetens skäl i Nordens anda."

Rådman H. P. Hansen erhöi derefter ordet och föreslog, under mycket bifall från åhörarnes sida, en skäl för Sveriges land. Magister Monrad, som efter honom uppträdde på talarestolen, proponerade en skäl för det gamla Norrige. Kandidat M. Nissen från Christiania, hvilken besvarade denna skäl, yttrade deri bland annat, att de hätska insinuationer mot Danska folket, hvilka stått att läsa i åtskilliga norrska tidningar, icke utgått och icke eller delats af det norrska folket, samt uppmanade samtliga sina vid festen, närvarande landsmän att bestyrka denna hans utsägo, hvilket de också ljudeligen och högtideligen gjorde. Han slutade sitt tal med den önskan, att inga hätska insinuationer från någondera sidan hädanefter måtte störa den brödrakärlek, som ständigt borde herrska mellan det danska och norrska folket. — Magister docens Tham från Upsala erhöi derpå ordet och yttrade, att det hade varit en strid mellan de skandinaviska rikena, en politisk strid, ofta på lif och död. Den striden var nu förbi. En annan förestår, en täffingsstrid i intellektuell, i politisk, i all slags utveckling, en täffingsstrid, i hvilken det mindre gäller hvem som är raskast, än hvem som kommer säkrast och bäst till målet. Till denna strid har Danmark utmanat Sverige; till denna utmanar Sverige Danmark och Norrige. Detta måste blifva vår framtid, så vida vi, i nordisk mening, hoppas någon sådan, och att hoppas på, att eftersträfva, att verka för en sådan, derom vore ju numera alla öfverens.

Efter honom yttrade sig Magister Sturzenbecker på följande sätt: